

TAJEMSTVÍ kouzelného keře

Karin Černá
Ilustrace Václav Ráž

bambook

bamb**oo**k

Karin Černá

Tajemství kouzelného keře

Ilustrace Václav Ráž

Vydala Grada Publishing, a.s. pod značkou Bambook
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
jako svou 6597. publikaci

Odpovědná redaktorka Magdaléna Jimelová
Jazyková úprava Gabriela Janů
Návrh obálky Václav Ráž
Grafická úprava a sazba Šimon Jimel
První vydání, Praha 2017
Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2017

Ilustrace © Václav Ráž, 2017

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **tretně stáháno**.

ISBN 978-80-271-9270-0 (ePub)

ISBN 978-80-271-9269-4 (pdf)

ISBN 978-80-271-0256-3 (print)

Tajemství

Maminka nakoukla do pokojíčku. „Vstávat, děti! Dobré ráno!“ zavolala zvesela. A jako každé ráno čekala, že bude své malé spáče tahat z postýlek. Ale dnes to bylo jiné. Děti vyběhly čile z postele bez obvyklého přemlouvání: „Mami, prosím, ještě chvíličku.“

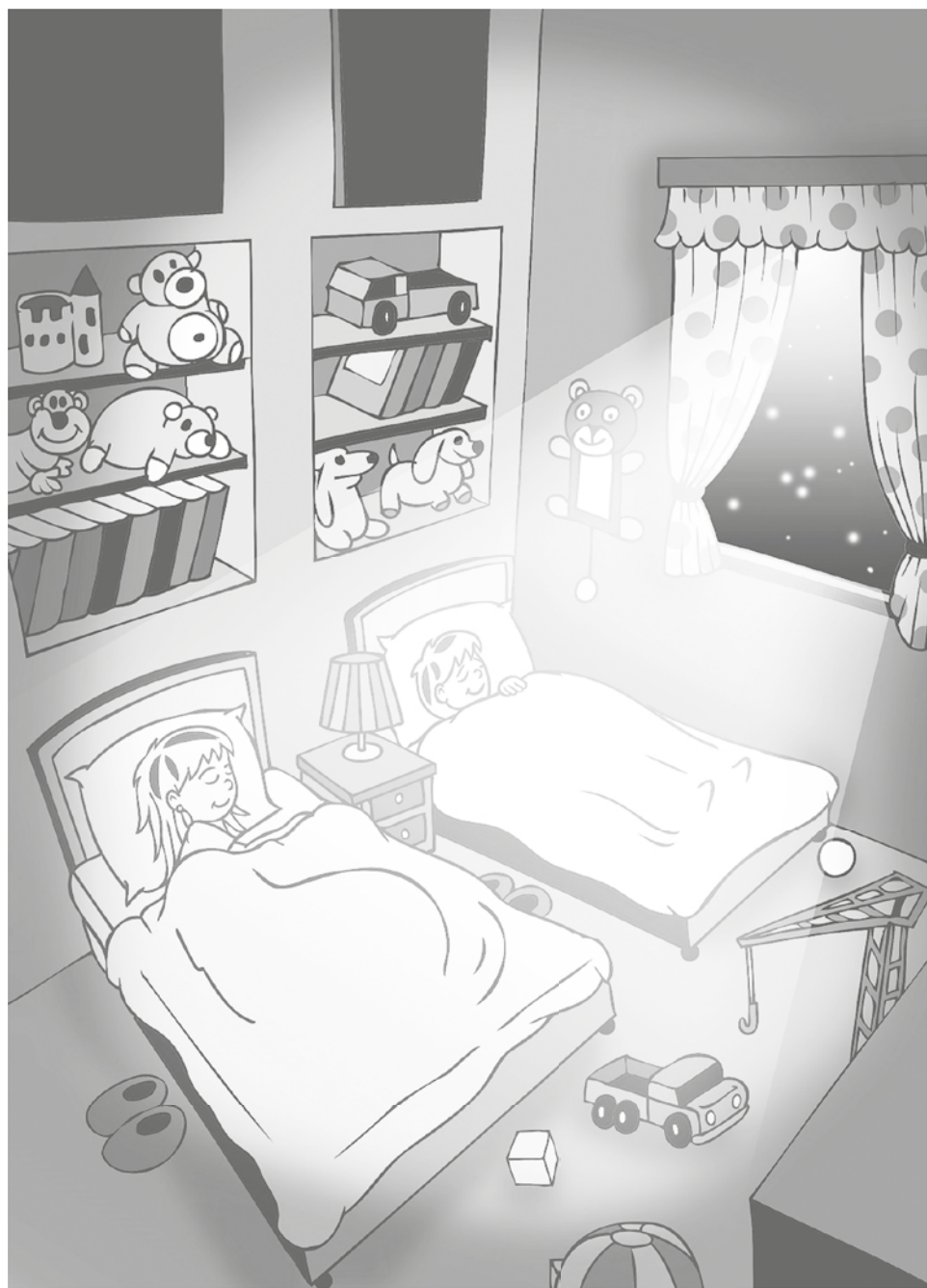
Dnešní den nebyl jako každý jiný. Byl to poslední den školy. Zítra dětem začínají vytoužené prázdniny. Večer pro samé těšení nemohly ani usnout. Ale konečně přišlo ráno. A maminka se nestačila divit, když si bleskově vyčistily zuby, oblékly se, a dokonce úplně bez řeči snědly ne zrovna oblíbený chléb s marmeládou. Kdyby tak maminka věděla, co je pohánělo k takové rychlosti!

Zato děti to vědí úplně přesně. Je to jejich tajemství. Tajemství loňského léta.

Co se stalo vloni v létě

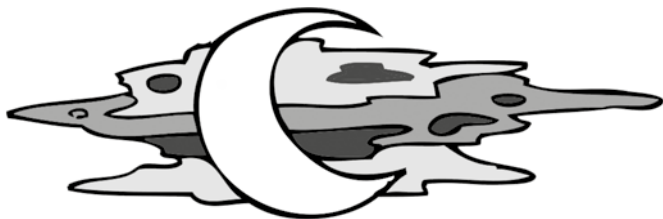
To bylo úplně jiné ráno. Už ne tak veselé a nadšené. Děti také čekalo rozloučení se školou. Jejich první vysvědčení. Sedmiletý Vítek se svou sestřičkou Adélkou se sice na prázdninové volno těšili, ale se vstáváním to bylo stejné jako každé ráno. Dnes dokonce předstírali, že spí tak tvrdě, že je snad ani nic vzbudit nemůže. Jen díky maminčině vytrvalosti vše nakonec dobře dopadlo. Děti přišly do školy včas, převzaly první vysvědčení a hurá na prázdniny!

Jenže jaképak hurá. Co je vlastně čeká? Letos poprvé pojedou na prázdniny k babičce a dědečkovi na venkov. A zůstanou tam úplně samy. Při tom pomyšlení jim nohy ztěžkly. Vraceli se ze školy pomalu se sklopenými hlavami. Za zatáčkou se objevil jejich domek. Ve dveřích stála maminka: „Tak se pochlubte, jak dopadlo vysvědčení,“ usmívala se vesele. Děti proběhly brankou a vklouzly mamince do náruče. To bylo najednou radosti! Oba pilní školáci mávali hrdě krásným vysvědčením. „To tedy musí být pořádná oslava!“ smála se maminka spokojeně. Na odpoledne totiž přichystala dort a malé dárečky. Pro Vítku figurky bojovníků, které si již dávno přál, a pro Adélku poníka s křídly.

Jen ty sbalené věci na prázdniny děti pořád strašily. „Co jen budeme ve Vrbinkách sami dělat?“ strachovala se Adélka a tiše zavzpomínala, jak ještě vloni běhali s tátou vesele po lese a s maminkou zavařovali lesní plody. Na oba opět padla tíseň. Ještě že se zrovna přihlítil ze zahrady Broček. Hned začal děti olizovat a přitom vesele vrtěl ocasem. Rázem bylo všechno smutnění zapomenuto.

Vlastně až do večera. Ale to už děti ležely v postýlkách, za oknem svítil měsíc a rozléval po pokoji takové zvláštní bledé světlo. Najednou jako by to světlo bylo stříbrné a jemně hladilo děti po vlasech i po tvářích. Konejšilo je a vše těžké a neznámé se rázem rozplynulo a změnilo na veselé sny plné dovádění a sluníčka.

Odjezd do Vrbinek

Ráno na nějaké smutky nebyl čas. Sbalené věci naložil tatínek do auta a celá rodinka vyrazila směr Vrbinky. Děti pozorovaly z okna, jak se krajina postupně mění. Mizely domy, ulice a kolem ubíhaly aleje, pole i lesy. Vše bylo svěží, zelené a voňavé. I v autě panovala veselá nálada.

Děti si zpívaly a cesta svižně ubíhala. Naproti autu se přiblížila cedule s nápisem Vrbinky. Je to malá vesnička uprostřed lesů. Babička s dědou bydlí v domku až za vesnicí. U jejich domku končí všechny cesty a začínají husté zelené lesy. „Už jsme tady!“ zavolal najednou táta vesele. To bylo objímání a vítání! Děti jakoby chtěly babičku s dědou umačkat. A ani Broček nezůstal pozadu. Skákal a ňafal radostí.

Po velkém přivítání už děti neměly doma stání. Lákalo je to ven. „Poběž, Vítku, neloudej se!“ zavolala Adélka. Copak Adélka, to je divoch! To Vítek raději dělá vše s rozvahou. Ale kde už byl Adélky konec! Raději se rychle rozběhl, aby mu nezmizela v lese. Doběhl na kraj lesa a po Adélce ani vidu, ani slechu. „Adélko?!“ Kolem šuměly stromy a bylo takové krásné ticho. „Tady!“ ozvalo se od velikého voňavého keře. Vítek popoběhl ke keři. Byl zvláštní. Takový ještě nikdy neviděl. Měl obrovské

trošku zkroucené větve, které sahaly vysoko nad jeho hlavu. Hustě na něm rostly světle zelené listy a bledě růžové plody. Voněly, až se dětem točila hlava. „Co je to za krásnou vůni?“ podivila se Adélka. „Nevím,“ řekl Vítek okouzleně. „Ale ne, Adélko! Netrhej ty bobule!“ Pozdě. Adélka už k jedné bobulce přičichla. Najednou se kolem ní rozprostřela růžová mlha a vtáhla Adélku do nitra keře. „Adélko!“ vykřikl Vítek a vykulil oči. Co se to stalo? Kam se ta holka jenom poděla?

Vítek chvíli překvapeně koukal, volal Adélku, ale pak se rozhodl rychle jednat. „Nemůžu v tom přece Adélku nechat,“ brumlal si tiše pro sebe. Když trhal zvláštní růžovou kuličku, trochu se mu chvěla ruka. Pak přičichl a kolem něj se rozprostřela růžová mlha, vše se zhouplo, zatočilo, a když otevřel oči, seděl na krásné mýtině zalité sluneční září. „Adélko?“ řekl spíš jen tak opatrně a potichoučku.

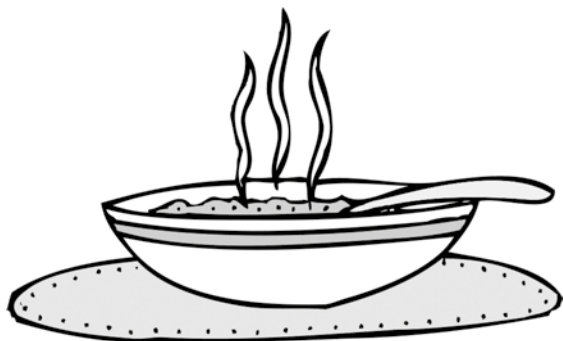
Tajemný svět Belfíků

Vítek se nejistě rozhlédl kolem. Na okraji mýtiny stály podivné malé domečky. Nad nimi pluly bledě růžové obláčky, ze kterých se sypala malá třpytivá smítka.

Vítek zase ucítil tu zvláštní vůni. Najednou se ozval smích. Takový tichý a vzápětí i hlasitý. Ten už poznával. „Adélko?“ řekl nesměle. „Pojď sem, Vítku!“ ozvalo se z míst za velikým pařezem. Vítek se vydal za hlasem. Vystoupil před pařez a údivem otevřel pusou. Stála tam Adélka a kolem ní létala malá stvořeníčka s duhovými křídly. „To jsou Belfíci. Seznamte se. Jsou úžasně milí,“ řekla Adélka rozpustile a točila se s Belfíky v ladném tanci.

Adélka má ještě jednu vlastnost. Nejen je věčně ztřeštěná a zvědavá, ona se prostě hned a s každým skamarádí. Takže Vítko ani nepřekvapilo, když ji uviděl kroužit po palouku s úplně zvláštními a neznámými stvořeními, jako by je znala odjakživa. Adélka se smála a tančila, Belfíkům se to moc líbilo a i Vítek nakonec propadl kouzlu té chvíle. Nechtělo se mu sice tančit, protože to prostě chlapi jen tak nedělají, ale okouzleně sledovat tu krásnou hru křídel, slunce a stínů, tomu prostě neodolal.

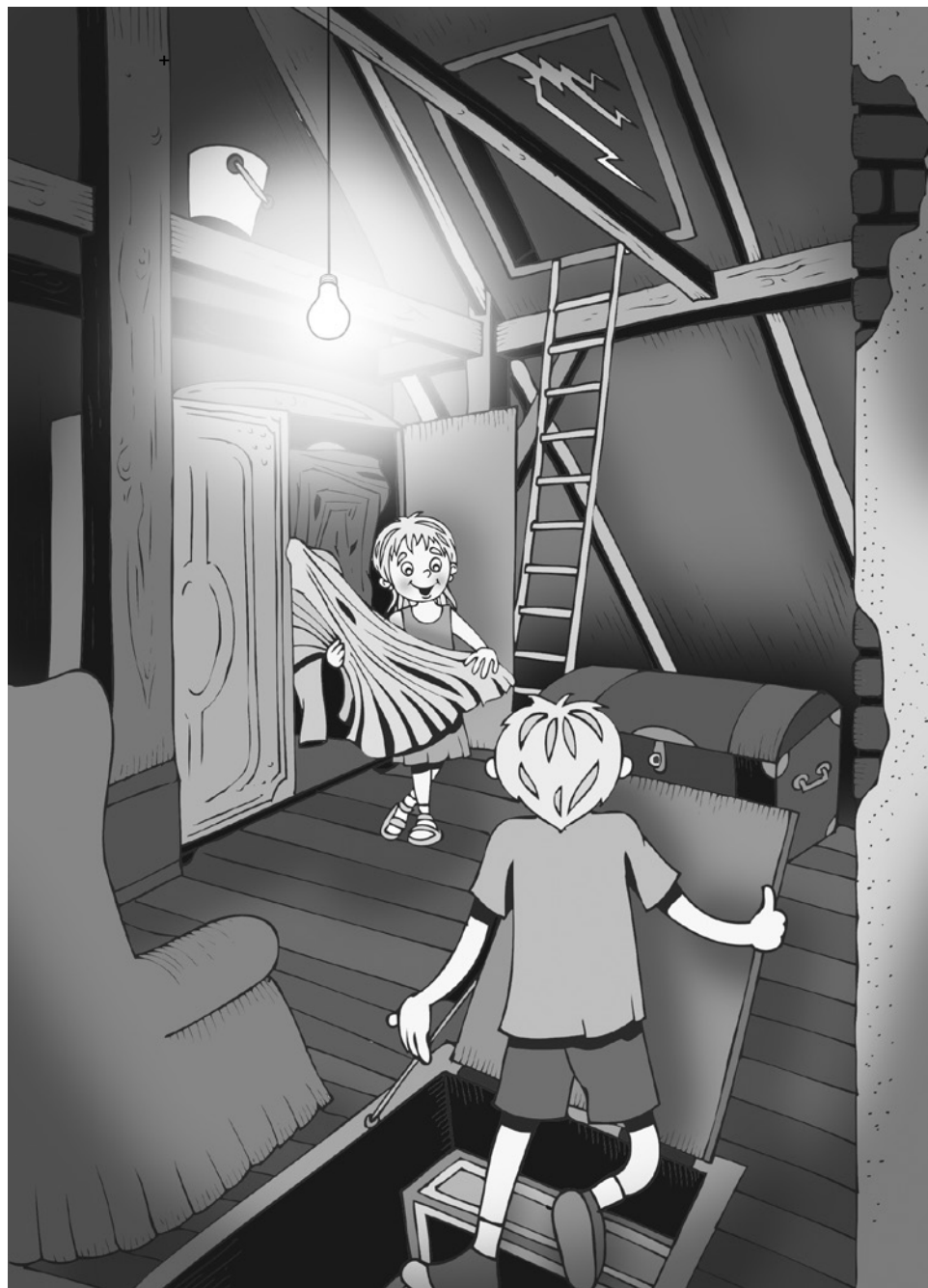
Najednou se ozvalo jakoby z dálky. „Děti! Oběd!“
A kouzlo chvíle pominulo. „My zase přijdeme!“
zavolala Adélka rychle. Pak se oba rozběhli a vyskočili
z keře ven. Celou cestu k domku se okouzleně usmívali.
Věděli, že pravé dobrodružství právě začíná. A že už se
nemusí bát, co si počnou v domku s babičkou a dědou
skoro na konci světa.

Uplakané odpoledne

U oběda na své nové dobrodružství skoro zapomněli. Babiččiným knedlíkům sypaným tvarohem, cukrem a maštěným máslem se nic nevyrovná. Jak tak seděli a vychutnávali tu dobrotu, ani nepostřehli, že se venku setmělo. Vítr začal skučet a honil po dvorku stébla trávy. Až když začal do střechy hlasitě bubnovat déšť, vyběhly děti k oknu. Za oknem řádl takový liják, že přes něj nedohlédly na druhý konec dvorku. I Broček seděl pod stolem a tiše kňučel.

„Tak, a máme po dobrodružství!“ posteskl si Vítek. „Ale děti, dobrodružství přece nečeká jen venku,“ řekla babička chlácholivě. „Kdyby tak babička věděla!“ pomyslel si Vítek pro sebe. Ale babička jakoby věděla všechno, co se odehrává v dětské duši. Na nic nečekala a začala šmátrat ve velké skříni. „Vítku, Adélko, pojďte sem.“ Děti se trošku neochotně přesunuly od okna ke skříni. Babička jim podala baterky. Pro Vítka modrou, pro Adélku červenou. Pro sebe měla velkou svítilnu. Vyzbrojeni baterkami se všichni tři vypravili temným domem. Došli do zadní části, kde babička dlouhou tyčí spustila ze stropu dolů dřevěné schůdky. „A teď opatrně!“ radila dětem. Děti nemohly napětím ani dýchat. Pomalu vyšplhali na půdu. Babička položila

svítilnu na malou skříňku u vchodu. Kolem bylo ticho a pěkně útulno. „Nebudete se tady samy bát?“ zeptala se babička. Když však viděla nadšení v dětských očích, ani nečekala na odpověď a zvolna se vydala po schodech dolů.

„No to je něco!“ zvolala Adélka. Pustila se do vytahování šatů z velké skříně. Visely tam na ramínkách šaty jako pro princeznu, ale také zástěrky, dlouhé sukně, veselé kloboučky. Adélce se z té krásy až zatočila hlava. Vítek jen mávl rukou. „Šaty. To je toho.“ Zatímco Adélka zkoušela jeden model za druhým, Vítek se vydal na druhou stranu. Vzadu v rohu stála malovaná truhlice. Opatrně zvedl víko a nahlédl dovnitř. Nahoře ležely staré mapy, pod nimi dlouhý dalekohled, krabička s kompasem, klubko provázků, několik nožů a dole pod tím vším kniha. Vítek všechny věci opatrně vyskládal na zem a nakonec vytáhl i knihu. Vypadala zvláště. Celá byla vyšitá zlatými nitkami a přes stránky měla tenký řetízek se zámkem. Do zámků byl zastrčený malý klíček.

„Adélko, pojď se podívat, co jsem objevil!“ zavolal Vítek. Děti knihu vzaly a přenesly k obrovskému modrému křeslu. Uvelebily se a Vítek jemně otočil klíčkem v zámku. V zámku to cvaklo a řetízek se uvolnil. Když Vítek otočil první stranu, vydechl úžasem. „Páni!“ Přímo na první stránce byl velký obrázek malých stvoření, se kterými se dopoledne seznámili v tajemném keři.

Co praví kniha

„Adélko, to nemůže být náhoda. Kde se tady ta kniha objevila? A zrovna teď, když jsme našli kouzelný keř!“ přemýšlel Vítek jako o závod. „Počkej, Vítku, zpomal. Třeba se to tady všechno píše,“ navrhla Adélka. A tak začali číst. Postupně se před nimi otevíral svět Belfiků. „Podívej, opravdu se jmenují Belfici!“ zvolala Adélka. „Píše se tady, že kouzelný keř je jejich království, a také, že jsou mírumilovní a mají kouzelnou léčivou moc.“ Děti procházely stránku za stránkou. „Tohle je zajímavé,“ řekl Vítek a začal předčítat z knihy: „Jedinými nepřáteli Belfiků jsou Treflové. Jde o zlomyslné skřítky žijící v podzemí. Od nepaměti sužují Belfiky svými zlými kousky. V kapsách svých malých kalhot mají ukryté inkoustové koule. Těmi se trefují do mráček a ničí jejich barvu i vůni. Tím připravují Belfiky o životodárnou energii. Bez této energie žádný Belfík nedokáže žít.“

„Tedy, Vítku, to je dobře, že jsme se s těmi Trefly nesetkali. Já bych jim dala co proto!“ rozohnila se Adélka. „Prosím tě, co bys s nimi mohla dělat? Tady se píše, že když vylezou ze svých nor, jsou jich stovky,“ dodal Vítek. „Už několikrát se pokusili Belfiky zničit. Ještě se jim to naštěstí nepovedlo. Staří

a moudří Belfici dokonce sepsali návod, jak zlé Trefly porazit.“ Ukázal prstem do knihy. „Tady je.“

„Ale ne!!“ vykřikla Adélka. „Zrovna tady je vytrhnutá stránka!“ „Opravdu,“ vyhrkl Vítek překvapeně. „Proč je ta stránka pryč? Myslíš, že už tuhle knihu objevil někdo před námi? Že už bojoval se zlými Trefly? Nebo jim pomáhal návod ukrýt?“ Vítkovi už zase hlavou létala řada otázek přímo kosmickou rychlostí. „No to nevím,“ posteskla si Adélka. „Tady kniha dokonce končí. Jen tady ještě zbyla nějaká zaříkávací formule. Tu asi zloděj stránky přehlédl.“

„Ukaž. Já ji přečtu,“ vyhrkl Vítek a předčítal nahlas: „**Abys mohl létat, najdi černý kořen, poklepej**

**jím třikrát a zlé síly zažen. Abys mohl malým být,
bobuli sladkou sněž, abys ptákům rozuměl, sevři pět
pírek v pěst.“**

Jen Vítek dořekl poslední slovo, kniha se mu sama vznesla z rukou. Začala poletovat vzduchem, točila se pomalu dokola a vypadalo to, že začíná zvolna mizet. „Co se to děje?“ zvolala Adélka. „Honem, Adélko, vyskoč! Chyť ji!“ Vítek začal skákat, ale kniha už byla moc vysoko. Točila se nyní úplně u stropu a najednou zmizela. Děti chvíli strnule stály. Nemohly uvěřit vlastním očím.

Když se trochu vzpamatovaly, usedly zamyšleně zpátky do křesla. Najednou Vítek prudce ukázal prstem na velikou truhlu. „Po-po-podívej,“ vykotal zmateně. Na zaprášeném víku truhly byla roztřeseným písmem zapsána kouzelná formule z poslední stránky knihy. „Víš co, to bude asi něco moc důležitého. Já si to raději opíšu,“ řekl Vítek a rozběhl se k velkému psacímu stolu. Snažil se otevřít první zásuvku, ale šlo to těžko. Stůl byl už starý a zásuvky vrzaly a protivně skřípaly. „Adélko, pomoz mi!“ Až společnými silami se jim podařilo zásuvku otevřít. Vytáhli kousek papíru a tužku a Vítek začal opisovat text formule. Každé písmeno, které zapsal na papír, hned z víka truhly zmizelo. Když dopsal, bylo víko znovu zaprášené, jako by na něj nikdo nikdy nic nenapsal.